

[Frode Jakobsen.]

er en kamp om menneskenes tænken og menneskenes sind.

Der er så mange, som vil målet, men ikke midlerne, som vil have varen, men ikke betale prisen. Det er en lam politisk vilje. Det er værd at gøre sig klart, at de, der ikke vil være med til stærke konventionelle styrker i Europa, det er dem, der øger faren for atomkatastrofen. For er man hjælpeløst underlegen i konventionelle våben, ja, så må man gribe til de atomvåben, man har. Og det er værd at gøre sig klart, at de, der ikke vil være med til at lade Danmark betale sit bidrag, det er dem, der er med til at svække nordisk indflydelse i den store politik. Vi skal sige vor mening om Angola, Alger, om faren ved atomforsøg, vi skal bare ikke bilde os ind, at vi kan tale med nogen som helst autoritet, hvis de, vi kritiserer, samtidig kan slå fast, at det bare er os, vi, som altid prøver på at køre på fribillet. Og hvordan skal vi få indflydelse i den europæiske koncert, hvis vi kun surmulende og vrangvilligt vil gå med til noget, som vi kalder det mindste onde? Så vil man ikke høre på os.

Der er heldigvis kommet en diskussion i gang, endelig, om det europæiske fællesskab på en bredere basis end bare økonomi. Man er i hvert fald begyndt at blive bekymret for, hvordan vi skal bevare vor egenart. Også det er efter min mening en misforståelse. Egenart, det er noget, som man har eller ikke har, ikke noget, som man beslutter at man vil have, og ikke noget, som man snakker om. At man spekulerer over, hvordan man skal bevare sin egenart, at man ikke bare ureflekteret er sig selv, er det, som man er, det er allerede et tegn på usikkerhed, et svaghestegn. Englænderne gør sig også mange bekymringer, men de snakker da ikke om, hvordan de skal få lov til at blive ved med at være englændere.

Vi skal være med, og vi skal gøre vor pligt. Det har det skortet på. Vi vil ikke få megen indflydelse. Nej, men udenfor har vi overhovedet ingen indflydelse, og indenfor, men uden at gøre vor pligt, dér vil vi ikke få meget større indflydelse, end hvis vi er udenfor.

Det er rigtigt, at det er en forvirrende tid, vi lever i. For kort tid siden var det

Tyskland, der var fjenden, Rusland, der var vor allierede. Der er mange, som lader sig forvirre. Jeg tror heller ikke på, at det ærede medlem hr. Herluf Rasmussens ord er helt uden virkning på gamle kammerater fra besættelsestiden. Men hvis vi holder fast ved, hvad det var, vi kæmpede for dengang, lader vi os ikke forvirre, for det var frihed og ikke had til tyskerne eller til nogen som helst anden nation.

Det er i grunden mærkeligt, hvordan folk, som tror, de er så internationale, undertiden afslører sig som de mest nationalistiske: tyskere kan man ikke stole på, tyskerne er nationalist og militarister. Hvad er det for en gammeldags, nationalistisk, traditionsbunden tankegang, hvis det ikke er det, som er værre: en beregnet spekulation. Der er ingen plads i vor tid for nationale fordomme, heller ikke over for Tyskland. Jeg mener ikke, at vi skal glemme fortiden. Jeg mener snarere, at det ville være noget i retning af en forbrydelse, hvis man ville glemme den fortid, som vi har været igennem. Vi skal ikke glemme den fortid, vi skal overvinde den. De psykologiske vanskeligheder er til at forstå, men ikke alt, som er psykologisk forståeligt, er politisk rigtigt eller politisk klogt. Spørgsmålet i dag er ikke nation kontra nation, men frihed, menneskelighed kontra diktatur.

O. Mathiasen: For en gangs skyld er offentlighedens søgelys rettet skarpt og direkte imod Christiansborg, imod det høje folketing. Jeg tænker her ikke blot på den demonstration, der fandt sted uden for vore vinduer i går, og på den, der nu er ved at trække op herudenfor, jeg tænker også på de mange tilhørere, som er til stede. Jeg er overbevist om, at store dele af den danske befolkning i deres hjertes og sind vil bakke 100 pct. op bag den protest, der her er ved at finde sted, man kan godt sige i afmægtig protest, imod den almægtige flertalsgalskab, som synes at råde her i det høje folkets ting.

Og det er ikke blot den danske befolknings øjne, der er rettet imod folketinget i dag; jeg tænker her også på Finland, vort brøderland mod nord, som jeg ved med adskillige bange anelser og tanker venter resultatet af de drøftelser, der finder sted